

Da det ærede Medlem, som var Ordfører for Socialdemokratiet (Stauning), talte om denne Side af Sagen — og den talte han jo længe om — begyndte han med at hævde, at nu maatte altsaa Modstanden mod lovfæstet Arbejdstid være opgivet, der var jo tidligere taget Forbehold i saa Henseende saavel af den ærede Ordfører for Venstre som af vor Ordfører. Men vilde jeg ud fra et socialdemokratisk Synspunkt have rettet Kritik mod denne Ordning, vilde jeg være blevet staaende paa det Sted, hvor den ærede Ordfører først stillede sig, idet jeg vilde hævde, at nu maatte altsaa den principielle Modstand imod den lovfæstede Arbejdstid være opgivet. Men det ærede Socialdemokrati er undertiden noget forslugent, hvis jeg maa bruge dette Udtryk, det vil gerne have baade i Pose og i Sæk; det kan man ikke altid faa. Denne Tendens gjorde, at Ordføreren tillige hævdede, at det var en Haan mod Arbejderne at stille denne Fordring. Begge Dele kan nu ikke hævdes paa samme Tid. Enten maa man sige: Vi er forfærdelig glade ved dette, for nu maa Modstanden mod lovfæstet Arbejdstid være opgivet — eller ogsaa maa man sige: Det er en Haan mod Arbejderne at kræve, at Betingelsen for, at de faar et naturligt Værn gennem Lovbeskyttelse, skal være den, at man presser deres Lønninger ned eller deres Arbejdstid op. Som sagt, begge Dele kan man ikke hævde.

Jeg vil meget anbefale, at man, selv om man skal arbejde hurtigt med dette Lovforslag, alligevel underkaster dette Punkt en nøje Undersøgelse og søger at naa det, man tilsigter med det, ad en anden Vej end Lovforslagets.

Holstein: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa den højtærede Regerings Tid, jeg ved, den er kostbar, og jeg ved, at Regeringen har travlt, des mere travlt, jo mindre den ved, hvad den skal gøre. Jeg har i det foreliggende Lovforslag en Prøve, som ikke lader Tvivl tilbage om Venstres toldpolitiske Statskunst, et slaaende Vidnesbyrd om, hvor glimrende Regeringen anvender Tiden, naar den undtagelsesvis tager sig paa at reagere imod det Kræfternes frie Spil, hvis Lovprisning den ellers ser som sin fornemste Opgave, og i hvilket den selv er den mest omtumlede Legebald. Naar Resultatet er blevet saa udmærket godt, skyldes det uden Tvivl, at Regeringen hverken har spildt sin Tid paa Forhandlinger her i Salen eller i Folketingets Import- og Toldudvalg, men helt og holdent har hel-

liget sig realpolitiske Transaktioner med sine haandgangne Mænd i det konservative Støtte- og Meningskonsortium, der mere og mere viser sig villig til uvederhæftige og hasarderede Manøvrer med det haabløse Formaal at opretholde Regeringens parlamentariske Aktiers Kurs paa den politiske Børs. Det er utroligt, at det rivende Kursfald i den offentlige Menings Omdømme ikke for længst har faaet de Konservative til at opgive at ligge i Haussen i Landmandsbankministeriets Aktier, skønt de dog selv uden Tvivl som alle andre...

Formanden: Man kan ikke betegne et Ministerium som Landmandsbankens.

Holstein: Jeg vidste ikke, det blev betragtet som uparlamentarisk, men da det altsaa bliver det, skal jeg sige: det Ministerium, der i særlig Grad har beskæftiget sig med Landmandsbanken skønt dog de Konservative uden Tvivl som alle andre har mistet den Tillid, uden hvilken alle Anstrengelser er forgæves.

Det foreliggende Forligs Art tyder paa, at den højtærede Regering selv har en ganske anderledes ædruelig Forstaaelse af Situationens Mislighed. Lovforslaget er baaret frem med forenede Kræfter af ca. fire Ministre, den højtærede Finansminister og Indenrigsministeren og i Baggrunden den højtærede Handelsminister og Landbrugsminister, ligesom der skulde mange Kavalerer til at bære Slæbet til Kejserens nye Klæder, baade af Hensyn til det alvorlige Ansvars Fordeling og Klædningsstykkets ubetalelige Kostelighed. Det er, som sagt, spundet med Ro og Omtanke i det borgerlige Samarbejdes Meningskonsortium, og det bærer umiskendelige Spor af en dødsmerket borgerlig Regeringsmajoritets klamme og lamme Hænder. Det er ikke Kraftens og Magtens Fascisme, der har drevet den højtærede Regering til at gaa udenom dette Ting og dets naturlige Udvalg, det er Afmagtens og den politiske Sterilitets Gammelmands-Fascisme, der byder Regeringen at undvige Rigsdagen og dens forfatningsmæssige Organer. Forhandlingerne her i Salen er overflødige, fordi Regeringen ikke mere formaar at gribe ind med Virkning, og Udvalgene er overflødige, enten fordi Regeringen ikke underhaanden kan blive enig med de Konservative, eller ogsaa fordi den underhaanden er blevet enig med dem. Var det i Grunden ikke under saadanne Forhold meget bedre at suspendere Rigsdagen helt indtil Valget og i Mellemtiden regere med et Konsortium,